

Folk, der slutter sig til vore Rækker, ikke at komme til Danmark, men var hellere blevet, hvor de var.

Nu maa man endelig ikke tro, at Selvstyrebevægelsen er hørt op. Vi, der finder os dernede, ved jo saa udmærket godt, hvad der ligger bag denne Bevægelse, bag det, som er kommet offentligt frem — det har været diskuteret Mand og Mand imellem dernede —, og det er, hvad man kalder Flytningen af den administrative Grænse op til Kongeaaen, men det vil jo ikke sige andet end at flytte hele Grænsen. Dette Grænseflytteri har vi fra socialdemokratisk Side imidlertid taget offentligt Afstand fra; den sønderjydske Befolkning bør ikke være en Kastebold mellem to Nationer, dette Spørgsmaal er afgjort i Henhold til Folkenes Selvbestemmelsesret. Og det er vi enige om, ikke alene indenfor det Socialdemokrati, der befinder sig paa denne Side af Grænsen, men vi er ogsaa enige deri med det Socialdemokrati, der befinder sig paa den anden Side, med vore Brødre, enige i at anerkende Grænsen og i at ville bekæmpe enhver chauvinistisk Bevægelse, der gaar ud paa at flytte Grænsen igen, hvad enten det er til den ene eller den anden Side.

Selvstyrebevægelsen skal naturligvis som enhver anden Bevægelse have Frihed til at udfolde sig, men den skal efter min Mening holde sig indenfor de Grænser, som ogsaa andre Bevægelser maa holde sig indenfor. Jeg bekender aabent, at jeg tidligt i Foraaret paa et offentligt Møde paa Als rejste Spørgsmaalet om Betimeligheden af at lade denne Bevægelse udfolde sig under de Udtryksformer, som den nu en Gang havde faaet, men naar man offentlig har fremsat Udtalelser om, at de tre Regeringer, vi har haft i Danmark efter Genforeningen, har huseret værre med den sønderjydske Befolkning, end en Røverbande kunde gøre det, at den danske Dommerstand er korrumpet, og forskellige andre Udtalelser af samme Art, saa forekommer det mig virkelig fuldt ud retfærdigt, at de Folk, der udtaler sligt, faar Lov til at bevise det, saaledes at de, hvis de ikke kan bevise det, maa tage Skade for Hjemgæld, saaledes har man fra den Side, jeg tilhører, ofte maattet staa til Ansvar for langt mindre vidtgaaende Udtalelser.

Og jeg vil tilføje, at det er almindelig bekendt i Sønderjylland, at jeg rejste Spørgsmaalet. Der var en Pressekampagne derom. Allerede paa Mødet blev der taget Afstand derfra af alle de andre politiske Partiers Repræsentanter, og jeg havde den Tort, at min ærede Partifælle, Forsvars-

ministeren, ogsaa tog Afstand derfra. Man sagde: Saa gør man disse Folk til Martyrer. Men enhver, der har fulgt denne Bevægelse, maatte jo vide, at paa et eller andet Tidspunkt vilde det komme til Konflikt alligevel, og jeg er af den Opfattelse, at dansk Lov og Ret ogsaa skal gælde i Sønderjylland. Ellers træk et Pigtraadshegn oppe ved den gamle Grænse og sig: Pas nu paa, for der udenfor eksisterer dansk Lov og Ret ikke.

Siden den Tid har man fra den Side gjort, hvad man kunde for at forpeste alt offentligt Liv i Sønderjylland. De, der har haft Lejlighed til at læse, hvad der er skrevet i disse Blade, eller kender den Tone, der har hersket paa de saakaldte Selvstyremøder, ved ogsaa, hvorledes man har brugt et fuldstændigt Spionagesystem, regnet ud i Forvejen, hvem der eventuelt kunde optræde og tage de danske Forhold i Forsvar, for saa bagefter at falde over vedkommende paa en uhyggelig personlig Maade. Man har brugt et Spionagesystem overfor det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen (Nørremølle) — og ikke alene overfor ham selv, men overfor hans Kone og Børn og Svigerbørn — blot for at ramme ham personligt, og ligeledes overfor Førerne for den anden af de to danske Bevægelser dernede. F. Eks. en Mand som P. Grau, Pøl, har man søgt at sværte rent personligt paa den allermest utiltalende Maade, som tænkes kan. Jeg forstaar ikke, at der skal tages mere Hensyn til den Slags Folk. Havde det været Arbejdere eller Kommunist, er det min Opfattelse, at saa havde det — saaledes var det i alt Fald under andre Regeringer — ikke faaet Lov til at passere.

Nu kritiserer man, at man fra Statsmagtens Side forlangte Dom i en Sag, hvor Regeringens Chef blev kaldt for Forbryder eller Røverkaptajn. Der er faldet Dom, og den sidste Afgørelse faldt jo i Lørdags ved Søndre Landsret. Jeg maa tilstaa, at der er forskellige Ting i hvert Tilfælde i Præmisserne, som jeg ikke forstaar. Jeg forstaar f. Eks. ikke, at der i Præmisserne staa som formildende Omstændighed, at Cornelius Petersen har skrevet sin Artikel under umiddelbart Indtryk af en af Statsminister Stauning paa et Møde i Bov fremsat Udtalelse, der maatte virke ophidsende paa tiltaltes uligevægtige Sind og opfordre til en kraftig Imødegaaelse. For det første er jeg enig med et Hovedstadsblad, „Politiken“, om, at det er vist ikke en Domstols Opgave at blande Politik ind i sine Afgørelser. Men for det andet forstaar jeg